

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

03 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Timofti Vladimir
Țurcan Anatolie
Cobzac Elena

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Habravan Andrei în numele inculpatului Arvat Serafim, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 28 martie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, în cauza penală privind-

Arvat Serafim xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.06.2017 – 28.03.2019;

Instanța de apel: 22.04.2019 – 10.09.2019;

Instanța de recurs: 27.11.2019 – 28.01.2020;

Instanța de apel: 24.03.2020 – 14.07.2020;

Instanța de recurs: 15.08.2020 – 03.02.2021.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 28 martie 2019, Arvat Serafim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Arvat Serafim a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a constatat că, Arvat Serafim la 02.09.2016, aproximativ la ora 22.30 min., aflându-se în xxxx la domiciliul său, urmărind scop de răzbunare prin violență fizică față de concubina sa Leahevici Liliana, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopul său, a aplicat o lovitură cu o rangă metalică peste mâna stângă

concubinei sale Leahevici Liliana, cauzându-i leziuni corporale sub formă de luxație a articulației cotului stâng, care potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr.267D din 09.12.2016 se califică drept vătămare corporală medie.

Acțiunile inculpatului Arvat Serafim au fost încadrate în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal – violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Mustea Maria, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri prin care Arvat Serafim să fie achitat în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal.

3.1 În susținerea apelului declarat, avocatul a invocat că:

- instanța de fond eronat a apreciat declarațiile părții vătămate Leahevici Liliana, martorilor Durbală Maria și Racu Tatiana, martorului minor Arvat Stanislav cât și a inculpatului, care coroborează, se completează între ele și potrivit cărora leziunile corporale au fost cauzate prin cădere liberă, nu prin acțiunii infracționale presupuse a fi săvârșite de către Arvat Serafim;

- martorul Reznic Irina nu a explicat nimic detaliat, făcând declarații superficiale;

- raportul de expertiză medico-legală nr.41 D din 14 aprilie 2017, conține date duplicitate, iar toate dubiile se interpretează în favoarea persoanei acuzate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2019, a fost admis apelul avocatului Mustea Maria, în numele inculpatului Arvat Serafim, casată total sentința, pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Arvat Serafim a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

4.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond eronat a reținut ca fiind demonstrate acțiunile inculpatului Arvat Serafim de maltratarea sau alte acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății, deoarece în acest sens acuzatorul de stat a eșuat de a demonstra fără dubii, prin probe utile, pertinente și concludente vinovăția lui Arvat Serafim și anume că leziunile corporale calificate ca vătămare medie în privința părții vătămate, ar fi fost cauzate prin acțiunile inculpatului, or coroborarea probelor analizate și cercetate, nu răstoarnă versiunea susținută de către inculpat și inclusiv de partea vătămată, ci dimpotrivă se reconfirmă prin concluziile expertizei medico-legală nr.41D din 14.04.2017, din care rezultă că vătămarea medie la partea vătămată Leahevici Liliana putea fi provocată atât de la acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent cât și de la căderea propriei înălțimi pe acest obiect.

Declarațiile inculpatului Arvat Serafim, date pe parcursul examinării cauzei penale, se confirmă prin declarațiile martorului minor Arvat Stanislav cât și a martorilor xxxxx care coroborează cu declarațiile părții vătămate Leahevici Liliana,

care, deși din informația telefonică de la serviciul a SR Rezina se indică că ar fi fost agresată fizic de către soț, aceasta a depus cerere prin care a solicitat încetarea examinării cauzei, susținând că nu are pretenții și nu dorește să depună plângere prealabilă (f.d.10), poziție pe care a susținut-o în cadrul cercetării judecătorești atât în instanța de fond cât și în instanța de apel.

Soluția de condamnare în privința lui Arvat Serafim adoptată de prima instanță se bazează exclusiv pe declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală, fără a ține cont că acestea au fost modificate încă la urmărirea penală și inclusiv în instanța de judecată, nefiind argumentată poziția instanței din care considerente a dat prioritate selectivă declarațiilor de la urmărirea penală și nu celor din instanța de judecată. Partea vătămată a susținut că nu a avut nici un conflict cu inculpatul Arvat Serafim, că mâna și-a fracturat-o deoarece a sărit gardul și a căzut peste niște bare de metal, fiind în stare de ebrietate, iar concubinul său nu a aplicat violența asupra ei, respectiv aceleași declarații a făcut și inculpatul, care atât în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a recunoscut aplicarea violenței fizice asupra părții vătămate.

Declarațiile părții vătămate și a inculpatului sunt confirmate prin declarațiile martorilor xxxxx și care coroborează cu concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 41D din 14.04.2017 din care rezultă că la Leahevici Liliana s-a depistat luxația articulației cotului sting care a fost provocată de la acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent determină o dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare medie. Luând în considerație informația restrânsă din documentația medicală unde se specifică numai descrierea radiologică, de apreciat exact geneza luxației este imposibil, adică cu același succes putea fi provocată atât de la acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent cât și de la căderea propriei înălțimi pe acest obiect (f.d.72-73).

5. Recurs împotriva deciziei instanței de apel a declarat procurorul, care invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia și menținerea sentinței fără modificări.

5.1 În motivarea recursului ordinar declarat, procurorul a invocat că:

– concluziile instanței de apel nu corespund circumstanțelor de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătorești și caracterului faptei comise, organul de urmărire penală și instanța de fond au elucidat toate circumstanțele cauzei, au administrat și respectiv cercetat probe pertinente, concludente și utile, care demonstrează vina inculpatului;

– achitându-l pe Arvat Serafim nu s-au luat în considerație toate probele acuzării, ele nefiind apreciate la justa valoare, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcând prevederile art.101 alin. (1) Cod de procedură penală;

– instanța de apel a preluat ca veridice declarațiile lui Leahevici Liliana din instanța de judecată și anume că - vătămarile corporale și le-a provocat prin cădere liberă, fără a se expune asupra faptului că această probă se infirmă prin: declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală, în timpul imediat următor comiterii faptei

infraționale, în timp ce se afla internată în spital, conform cărora la 02 septembrie 2016 ora 22:30, Arvat Serafim a aruncat în direcția ei cu o rangă metalică și a lovit-o la mâna stângă, ca rezultat fiindu-i luxată articulația cotului; declarațiile martorului Reznic Irina, care activa la secție internare a spitalului raional Rezina, și care cu lux de amănunte a indicat în ce circumstanțe a primit pacienta (partea vătămată) în secția de internare, a stabilit circumstanțele aplicării leziunilor corporale și ca rezultat conform obligațiilor de serviciu a anunțat poliția, despre aplicarea violenței de către Arvat Serafim în privința lui Leahevici Liliana; raportul de expertiză medico-legală nr.41D prin care s-a concluzionat că, leziunea corporală depistată la Leahevici Liliana, putea fi provocată de la acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent și declarațiile medicului-legist, potrivit cărora - probabilitatea creării traumatismului prezent pe corpul lui Leahevici Liliana este mai mare prin lovire cu un obiect contondent dur, decât prin cădere;

– cererea de încetare a examinării materialelor pe faptul violenței în familie și de lipsă a pretențiilor, depusă de partea vătămată, nu demonstrează nevinovăția lui Arvat Serafim și nu infirmă acuzarea adusă.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 ianuarie 2020, recursul ordinar a fost admis, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

6.1 În argumentarea deciziei adoptate instanța de recurs a reținut, că instanța de apel s-a focusat pe ideea nevinovăției lui Arvat Serafim de cele imputate acestuia prin rechizitoriu, fără a efectua o cercetare minuțioasă și multilaterală a tuturor circumstanțelor cauzei, neînlăturând dubiile care planează asupra declarațiilor inculpatului, părții vătămate depuse la instanțele de judecată cât și a martorilor apărării.

Instanța de recurs a menționat că instanța de apel pripit a stabilit ca fiind veridice declarațiile inculpatului și a părții vătămate făcute instanțelor de judecată, motivând că ele sunt confirmate prin declarațiile martorului Reznic Irina (asistenta medicală), deoarece prin simpla lecturare a acestora se reliefează împrejurarea că Reznic Irina a făcut declarații încriminatoare și nicidecum de susținere a nevinovăției lui Arvat Serafim.

La baza soluționării cauzei penale au fost preluate ca pertinente, concludente, veridice și utile declarațiile făcute de Leahevici Liliana în instanța de fond și cea de apel, fără a se da apreciere că partea vătămată a negat depunerea declarațiilor în timp ce era internată în spital, împrejurare ce contravine materialelor cauzei, or la f.d.12 este anexat procesul-verbal de audiere a victimei din 03.09.2016, veridicitatea conținutului căruia a fost confirmat prin semnătura lui Leahevici Liliana.

De asemenea, nu a fost cercetată și elucidată împrejurarea ce a determinat-o pe partea vătămată să-și modifice declarațiile făcute în calitate de victimă, după preîntâmpinarea de răspundere penală în baza art.313 Cod penal și dacă aceasta este/nu este persoană interesată în ușurarea situației în care s-a pomenit inculpatul.

Instanța de apel a reținut în calitate de probă a nevinovăției inculpatului cererea lui Leahevici Liliana prin care aceasta la 02.09.2016 solicită organului de poliție să înceteze examinarea cazului pe faptul că la 02.09.2016 a fost agresată fizic de către soț, deoarece nu are pretenții, nu dorește să depună plângere prealabilă și nu dorește nici eliberarea ordonanței de protecție (f.d.10), însă fără a combate afirmația instanței de fond că „cererea în cauză nu se referă la lipsa comportamentului infracțional al inculpatului, ci la alte temeuri pentru care partea vătămată nu dorește tragerea la răspundere a inculpatului”.

De asemenea, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel a preluat ca fiind adevărate cele descrise în raportul de expertiză medico-legală nr.41/D din 14.04.2017 (f.d.72), efectuat de expertul Railean Sergiu, potrivit căruia vătămarea medie la partea vătămată Leahevici Liliana „putea fi provocată atât de la acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent cât și de la căderea propriei înălțimi pe acest obiect, însă nu s-a expus asupra faptului că, la o perioadă imediat următoare, referitor la evenimentele petrecute la 02.09.2016 cu Leahevici Liliana (f.d.15, 40) același expert a concluzionat că „luxația articulației cotului stâng, care a fost provocată de la acțiunea traumatică a unui obiect dur, contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate, mai puțin probabil de la căderea de la propria înălțime...”, concluzie care coroborează și completează declarațiile lui Leahevici Liliana depuse în calitate de victimă și ale martorului Reznic Irina.

Nu a fost înlăturat dubiul ce planează asupra pertinentei, concludenței, veridicității și utilității declarațiilor făcute de martorii Arvat Stanislav și Racu Tatiana, rude cu inculpatul și partea vătămată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, a fost respins ca nefondat apelul avocatului Mustea Maria în numele inculpatului și menținută sentința fără modificări.

7.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a comis fapta imputată.

Probele administrate în cadrul prezentei cauze penale formează un ansamblu probator, prin care se dovedește pe deplin vinovăția inculpatului Arvat Serafim în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal, conform indicilor – violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a apreciat ca fiind nesincere declarațiile părții vătămate Leahevici Liliana, motivând că acestea se contrazic celor date pentru prima oară ofițerului care a interogat-o la data de 03.09.2016, imediat după internarea în spital, unde aceasta a relatat cu lux de amănunte că soțul a aruncat în direcția ei cu rangă metalică și a lovit-o la mâna stânga (f.d.12), astfel, declarațiile părții vătămate fiind contradictorii.

La fel, instanța de apel a apreciat ca fiind neveridice declarațiile martorului Racu Tatiana, care a relatat că, într-o seară, prin septembrie, vre-o 2-3 ani în urmă, sora venise la ea acasă, și ea a chemat ambulanța de aceea că o doare mâna și care i-a spus că venind de la părinți, poarta era încuiată și ea a sărit gardul traumându-se, deoarece acestea întâi de toate nu provin din prima sursă iar în afară de aceasta, provin de la un martor care este rudă atât cu inculpatul cât și cu partea vătămată (soră) care de altfel, și-a modificat și ea declarațiile primare, făcute la momentul internării în spital.

Cu referire la declarațiile inculpatului Arvat Serafim privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale încriminate, instanța de apel a menționat că declarațiile acestuia se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin însăși declarațiile părții vătămate Leahevici Liliana din data de 03.09.2016, date în cadrul urmăririi penale (f.d.12), declarațiile martorului Reznic Irina, date atât în cadrul urmăririi penale cât și în ședința instanței de fond și probele scrise cercetate în ședința de judecată.

Totodată, instanța de apel a constatat că în acțiunile inculpatului Arvat Serafim s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din sentința instanței de fond, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel, verificând legalitatea acesteia, a constatat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal și i-a stabilit o pedeapsă echitabilă, legală și proporțională pentru infracțiunea săvârșită, ajungând la concluzia corectă de a suspenda condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, luând în considerație personalitatea inculpatului.

8. Recurs împotriva deciziei instanței de apel a declarat avocatul Habravan Andrei în numele inculpatului Arvat Serafim, prin care a solicitat casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motivul lipsei faptei infracțiunii.

8.1. În vederea argumentării cererii de recurs ordinar avocatul a evidențiat că:

- probele prezentate de către acuzatorul de stat nu demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal;

- partea vătămată Leahevici Liliana atât la faza urmăririi penale cât și în instanța de judecată, a declarat că la data de 02.09.2016, aproximativ ora 22.00 min., întorcându-se acasă de la mama-sa, văzând că poarta de la domiciliu său este închisă, a decis să sară gardul, deoarece fiind în stare de ebrietate avansată a căzut jos lovindu-se de bare metalice de la căderea proprie a corpului s-a ales cu leziuni care se califică ca leziuni medii:

- potrivit cererii din 02.09.2016 a părții vătămate Leahevici Liliana (f.d.10) a solicitat încetarea recăutării materialului în privința soțului, deoarece nu a fost agresată fizic;

- potrivit declarațiilor matorului xxxx care activează în calitate de asistent social (f.d.36,118-120) se confirmă că familia Arvat nu se află în vizorul Asistenței Sociale, nefiind înregistrate cazuri de violența în familie;

- din declarațiile martorului xxxx (f.d.38, 121) se confirmă că partea vătămată, a consumat băuturi alcoolice, ulterior s-a deplasat spre casă unde din cauza că era încuiată poarta în încercarea de a sări gardul a căzut și a fracturat mâna;

- declarațiile martorului Reznic Irina (f.d.13) nu se regăsesc în rechizitoriu deși este indicată în lista martorilor.(f.d.91). Fiind audiată în ședința de judecată, matorul nu a declarat nimic, doar a confirmat că ea a semnat pe procesul verbal de audiere a martorului, în rest nu a confirmat și nici nu a declarat instanței din motiv că nu ține minte (f.d.117).Or, la baza acuzării au fost declarații vagi anume al acestui martor, care nu a putut confirma veridic declarațiile date anterior;

- expertiza medico-legală nr.41 D din 14.04.2017 (f.d.72-73), realizată de către expertul judiciar medico-legal Railean Sergiu, concluzionează că, la cet. Leahevici Liliana s-a constatat luxația cotului stâng, aprecierea genezei luxației este imposibilă, or, cu același succes putea fi provocată atât de la acțiunea traumatică cu obiect dur, cât și de la căderea propriei înălțimi. În aceste circumstanțe, nu poate fi demonstrată natura sau geneza leziunii;

- în acțiunile inculpatului nu sunt prezente componentele infracțiunii prevăzute de art.201¹ Cod penal, nu a fost stabilit bunul utilizat la săvârșirea infracțiunii, nu au fost luate în considerare datele personale ce caracterizează inculpatul și victima, starea lor fiziologică, descrierea situației familiare al asistentului social;

- procesul penal a decurs cu grave încălcări de procedură, admise de către instanțele de judecată inferioare, astfel conform procesului verbal de constatare a contravenției (f.d.8), procedura contravențională a fost începută la data de 05.09.2016, deși partea vătămată a venit cu o cerere la data de 02.09.2016, cu privire retragerea plângerii și încetarea procesului. Procesul contravențional a fost pornit la data de 05.09.2016 (f.d.8) iar înregistrarea materialului în R-1 (f.d.6) și pornirea dosarului penal a fost abia la 3 luni din momentul parvenirii sesizării la 06.12.2016;

- principalul martor al acuzării Reznic Irina, care a sesizat poliția ca urmare a adresării părții vătămate la spital, a fost audiată la data de 03.09.2016 (f.d.13) însă la acel moment nici urmărirea penală, nici contravențională nu a fost începută, astfel nu este clar în cadrul cărui proces legal pornit a fost audiat acest martor. Or, art.102 și art.105 Cod de procedură penală, stabilesc clar că declarațiile sunt date în cadrul unui proces penal.

9. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință, menționând că recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul cererii de recurs declarat de către avocatul Habravan Andrei în numele inculpatului Arvat Serafim, se constată că aceasta nu invocă nici un temei prevăzut de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă critică soluția instanțelor de fond preponderent din motivul că, nu s-a dat o apreciere corectă probelor, intervenind cu solicitarea de a se dispune casarea totală a deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Printre argumentele recurentului nu se regăsesc critici fondate sau erori esențiale de drept ce ar duce la răsturnarea soluției despre vinovăției inculpatului în baza art.201¹ alin.(2) lit. c) Cod penal.

Verificând actele cauzei, raportate la criticele avansate de recurent Colegiul penal notează că acestea nu și-au găsit confirmarea, iar soluția instanței de apel este legală, fondată și urmează a fi menținută *ad integrum*.

Într-un prim aspect, referitor la criticele recurentului precum că instanțele de fond nu au apreciat la justa valoare probatoriul administrat, Colegiul penal reiterează că chestiunea de apreciere a probelor nu se regăsește printre temeiurile de declarare a recursului, la această etapă a procedurilor instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele din dosar preponderent având în vedere că nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării lui Arvat Serafim și conținutul real al probelor, sau ignorarea unor aspecte evidente ce ar fi avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Pe aceeași linie de considerente, Colegiul ține să evidențieze că, invocarea formală a unor temeiuri de casare, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare, ci doar se face trimitere la conținutul probelor și la aprecierea acestora, nu va face obiect de examinare în procedura de recurs, având în acest sens în vedere că, potrivit art.24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Completarea cererii de recurs cu argumente de drept, care cu desăvârșire lipsesc aici, și care ar suplini-o din oficiu, este contrară principiului contradictorialității ce guvernează întregul proces penal.

Totodată, instanța de recurs ține să accentueze că față de lucrul judecat de

instanțele de fond, se constată motivarea amplă și temeinică a hotărârii pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art.6 CoEDO. Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o instanța ierarhic-superioară poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Din materialele cauzei se reliefează împrejurarea că apărarea a primit răspuns la toate afirmațiile invocate în apelul apărării.

Ca urmare, Colegiul penal constată că argumentele recurentului privind nevinovăția inculpatului, nu are acoperire probatorie, fiind combătut complet prin împrejurările stabilite și probele administrate în cauză penală și anume prin însăși declarațiile primare ale părții vătămate Leahevici Liliana, la etapa când a fost audiată în calitate de victimă (f.d.12), prin declarațiile martorului Reznic Irina (f.d.13), date atât în cadrul urmăririi penale cât și în ședința instanței de fond, precum și prin probele scrise și cercetate în ședința de judecată.

Colegiul penal apreciază critic alegațiile recurentului prin care susține că *partea vătămată Leahevici Liliana atât la faza urmăririi penale cât și în instanța de judecată, a declarat că la data de 02.09.2016, aproximativ ora 22.00 min., întorcându-se acasă de la mama-sa, văzând că poarta de la domiciliu său este închisă, a decis să sară gardul, deoarece fiind în stare de ebrietate avansată a căzut jos lovindu-se de bare metalice de la căderea proprie a corpului s-a ales cu leziuni care se califică ca leziuni medii, or instanțele de fond inferioare corect au stabilit că declarațiile părții vătămate Leahevici Liliana date instanțelor de judecată nu sunt sincere, motivând că partea vătămată a negat depunerea declarațiilor în timp ce era internată în spital, împrejurare ce contravine materialelor cauzei, la f.d.12 fiind anexat procesul-verbal de audiere a victimei din 03.09.2016, veridicitatea conținutului căruia a fost confirmat prin semnătura lui Leahevici Liliana.*

De asemenea, nu pot fi reținute nici argumentele apărătorului precum că, partea vătămată Leahevici Liliana la 02.09.2016 a depus cerere prin care a solicitat încetarea precăutării materialului în privința soțului, deoarece nu a fost agresată fizic (f.d.10), or cererea înaintată nu se referă la lipsa comportamentului infracțional al inculpatului, ci la alte temeieri pentru care partea vătămată nu dorește tragerea la răspundere a inculpatului.

Referitor la argumentele recurentului precum că, *martorul Reznic Irina, fiind audiat în ședința de judecată, nu a declarat nimic și nu a putut confirma declarațiile date inițial, deoarece nu ține minte, doar a confirmat că ea a semnat pe procesul*

verbal de audiere a martorului, Colegiul penal menționează că acestea sunt nefondate, or, prin simpla lecturare a declarațiilor menționate se reliefează împrejurarea că Reznice Irina (asistenta medicală) a făcut declarații încriminatoare și nicidecum de susținere a nevinovăției lui Arvat Serafim.

Nu poate fi relevantă cazului, nici invocarea recurentului precum că, *expertiza medico-legală nr.41D din 14.04.2017 (f.d.72-73), realizată de către expertul judiciar medico-legal Railean Sergiu, concluzionează că la cet. Leahevici Liliana, s-a constatat luxația cotului stâng, aprecierea genezei luxației este imposibilă, or cu același succes putea fi provocată atât de la acțiunea traumatică cu obiect dur, cât și de la căderea propriei înălțimi*, deoarece potrivit raportului de constatare medic-legal nr.216 D din 16.09.2016 (f.d.15) și raportului de expertiză medic-legal nr.267D din 02.09.2016 (f.d.40) petrecute cu Leahevici Liliana, se constată că același expert a concluzionat că „*luxația articulației cotului stâng, care a fost provocată de la acțiunea traumatică a unui obiect dur, contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate, mai puțin probabil de la căderea de la propria înălțime...*”, concluzie care de altfel, coroborează și completează declarațiile părții vătămate Leahevici Liliana depuse în calitate de victimă și ale martorului Reznice Irina.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recurs, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a sentinței, reproduse în pct.2 precum și a deciziei instanței de apel și reproduse în pct.7.1 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, a părții vătămate, a martorilor, precum și prin materialele probatoare acumulate în prezenta cauză penală, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanțele de fond au argumentat detaliat motivele pentru care au fost respinse versiunile apărării, probele administrate confirmând în mod concludent că faptei comise i s-a dat o încadrare juridică corectă în baza art.201¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, conform indicilor - violența în familie adică acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

Cele consemnate supra, evidențiază că instanța de apel a acordat o atenție sporită materialelor cauzei, înlăturând justificat și prin argumente temeinice versiunea părții apărării despre nevinovăția inculpatului.

Mai mult, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt

ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele expuse, Colegiul penal reține că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală, nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, de aceea recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În temeiul art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Habravan Andrei în numele inculpatului Arvat Serafim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, în cauza penală privindu-l pe *Arvat Serafim xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 05 martie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena